Р Е Ш Е Н И Е
№ 41859

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов
ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Петър Савчев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8612** по описа за **2026** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на началник на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ против съдебно решение № 1812/21.05.2026 г. по н.а.х.д. № 8456/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 9260/11.04.2025 г., издадено от касатора, с което, на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за пътищата /ЗП/, на Х. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500,00 лв. за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.
В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Поддържа се, че нарушението е безспорно установено и в хода на проведеното административнонаказателно производство са спазени процесуалните правила. Оспорва се изводът на СРС за липса на компетентност на органи на АПИ, към датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление. Посочва се, че в настоящата хипотеза отговорността на И. – водачът на ППС, е ангажирана на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП, която определя следните субекти на административното

нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предложение второ ЗП, а именно това са: „….физическите лица, нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗП, или които извършват или наредят да бъдат извършвани следните дейности: т. 2 движение на извънгабаритни и тежки ППС и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя“. В настоящият случай по безспорен начин е установено, че Х. И. И. е управлявал процесното ППС (тежко) без разрешение, издадено от администрацията, управляваща пътя. Не се касае за ангажиране на отговорност за това, че водачът на ППС не се е снабдил/снабден с разрешение, въпреки законовото задължение. Ангажираната му отговорност е обективирана с това, че същият извършва движение на ППС – тежко, без разрешение на пътната администрация, управляваща пътя, като деянието е извършено при евентуален умисъл. Изтъква се, че от въззивна инстанция са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в твърде формален подход и в противовес с процесуалното му задължение да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл. 13, ал.1 НПК/, доколкото не е събрал и обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска решението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. В условията на евентуалност се иска делото да бъде върнато на СРС за преквалифициране на основанието, с оглед налагане на наказание, по-благоприятно за дееца по ЗДвП, по арг. чл. 3 ал.2 от ЗАНН, съгласно Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. на ВАС по т.д.№ 1/2020 г., ОСС I и II колегия, във връзка с ТП №2/08.10.2025 г., по т.д.№ 5/2023 г., на ВКС и ВАС. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение.
Ответникът – Х. И. И., не взема становище по жалбата.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.
За да постанови решението си, районният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с административнонаказателната преписка, и е събрал като доказателства показанията на свидетеля Г. – актосъставител. Въз основа на тях е обосновал правен извод за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза на административнонаказателното производство. Приел е, че отговорността на И. за констатираното в АУАН и НП деяние е ангажирана при неправилно прилагане на материалния закон, а именно: за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б.“а“, предл. 2 ЗП, без същият да има качеството собственик на управляваното ППС или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, вместо за нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. СРС е обосновал и извод, че е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана не от компетентните органи на МВР за нарушението по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а от инспектор при АПИ. При това положение е счел, че липсва възможност за изменение на обжалваното наказателно постановление, с приложение на правилната материалноправна норма, без ограничаване правото на защита на санкционираното лице. С тези мотиви е отменил НП.
Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК

касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.
Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.
Решението е валидно, допустимо и правилно.
Съгласно Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025 г. по т.д. № 5/2023 г. на Общото събрание на съдиите от НК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. Мотивите, изложени в тълкувателното постановление, които обосновават този извод са, че лицата, задължени да поискат разрешение за движението на извънгабаритни и/или тежки ППС от администрацията, управляваща пътя, са техните собственици или лицата, извършващи превоза, в качеството им на лицензирани превозвачи. Следователно, субекти на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП могат да бъдат физическите лица, които са собственици на извънгабаритни и/или тежки ППС, или превозвачи, регистрирани по съответния ред, както когато наредят превоза, така и когато са фактически извършители, т. е. когато управляват лично ППС от посочения вид. Когато едно физическо лице управлява извънгабаритно или тежко ППС, т. е. осъществява неговото фактическо управление по силата на трудов договор, сключен със собственика на ППС или превозвача, то няма задължение да поиска от собственика на пътя или от администрацията, управляваща пътя, на основание чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ да бъде издадено разрешение за движението на ППС по пътищата, отворени за обществено ползване, съгласно чл. 8, ал. 2 или да заплати съответната такса в случаите на чл. 14, ал. 3 от Наредбата. След като такъв водач на ППС не е задължен да подаде заявление за издаване на разрешение за осъществяване на движение на ППС от посочената категория, той не следва да носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП. Противното би означавало водачът на ППС, работещ по трудов договор като водач на ППС, да носи административнонаказателна отговорност за виновното поведение на друго лице - на неговия работодател - собственик на ППС или превозвач (физическо лице или юридическо лице), който не е поискал и не е получил необходимото разрешение. Това би противоречало на основания принцип, визиран в разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания, според който административнонаказателната отговорност е лична и всеки отговаря за собственото си виновно поведение.
От изложеното следва, че водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП за допуснато нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. Когато водачът на извънгабаритното и/или тежко ППС е и собственик на същото или извършва превоза в качеството си на лицензиран превозвач, при допуснато нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП следва да понесе административнонаказателна отговорност на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП.
В конкретният случай от тълкувателното постановление правилно СРС е обосновал извод за

незаконосъобразност на процесното наказателно постановление поради нарушение на материалния закон, тъй като санкционираното лице, което е единствено водач на ППС, с което е извършван превоза – факт, установен в хода на въззивното производство от приложения към АНП пътен лист, не може да носи административнонаказателна отговорност за това нарушение по реда на ЗП. В качеството му на водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, същият следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП за допуснато нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. При това положение се налага извод, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на ответника по касация на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 от ЗП, до какъвто извод е достигнал и въззивният съд. Правилно е приел, че констатираното нарушение е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление.
Дори в случая деянието да беше безспорно установено и същото да можеше да бъде квалифицирано като нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, правилно СРС е приел, че същото не може да бъде преквалифицирано на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. Това е така, тъй като към датата на извършването му, както и към датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление органи на Агенция "Пътна инфраструктура" не са били компетентни да съставят АУАН и да издават наказателни постановления за нарушения на ЗДвП, с изключение на нарушенията по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП, а за процесното нарушение се прие, че следва да се квалифицира по чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Изводът за отсъствие на компетентност на органите на АПИ се извлича както от чл. 189, ал. 12 от ЗДвП, в редакцията му към датата на издаване на наказателното постановление, където са регламентирани изчерпателно административнонаказващите органи, които могат да издават наказателни постановления по ЗДвП, сред които не са органи на АПИ, така и от разпоредбата на чл. 189е от ЗДвП, в редакцията й към датата на издаване на наказателното постановление, където е уредена компетентността на председателя на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него лица да издават наказателни постановления, но само за нарушения по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП. Анализът на тези норми несъмнено води до извод, че както към датата на установяване на нарушението, така и към датата на издаване на наказателното постановление органи на АПИ не са сред компетентните органи, които могат да санкционират нарушения като процесното по ЗДвП. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за липса на компетентност на органи на АПИ е фактът, че чл.189е от ЗДвП е изменен с ДВ бр. 64/2025 г., в сила от 07.09.2025 г., и нарушението на чл. 177, ал. 3, т. 1, във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е въведено като нарушение, за което председателят на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него длъжностни лица могат да издават наказателно постановление. Това означава, че преди 07.09.2025 г. те не са имали такива правомощия.
Доколкото деянието не може да бъде преквалифицирано на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото на СРС за ново разглеждане.
Настоящият съдебен състав намира за неоснователни твърденията на касатора за допуснати от СРС съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в твърде формален подход и в противовес с процесуалното му задължение да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/, доколкото не е събрал и обсъдил всички относими към предмета на спора доказателства. Това е така, тъй като констатираното нарушение на материалния закон е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление и дори

да бяха разгледани и обсъдени и другите относими към съставомерността на деянието обстоятелства, не би се стигнало до друг краен резултат.
Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.
Относно разноските: С оглед изхода на спора, по арг от чл. 63д ал. 1 ЗАНН на касатора не се дължи юриск. възнаграждение.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1812/21.05.2026 г. по н.а.х.д. № 8456/2025 г. по описа на СРС, НО, 114 състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: